

DECIZIE

06 noiembrie 2019

mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Sveatoslav Moldovan
Nicolae Craiu
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând recursul declarat de Eugen Popovici,
în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de
Eugen Popovici împotriva Consiliului Superior al Magistraturii privind anularea
hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.522/24 din 13 noiembrie 2018 cu
privire la demersul Procurorului General, Eduard Harunjen, referitor la suspendarea din
funcție a unui judecător,
împotriva hotărârii din 27 iunie 2019 a Curții de Apel Chişinău,

a constatat:

La 27 noiembrie 2018 Eugen Popovici a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Consiliului Superior al Magistraturii solicitând anularea ca nelegitimă și
neîntemeiată a hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.522/24 din 13.11.2018,
prin care s-a dispus suspendarea sa din funcție, atât din motivul încălcării prevederilor
regulamentului de funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, precum și din
motivul că măsura respectivă de constrângere a fost dispusă de către o autoritate, care,
potrivit art.art. 114, 115 din Constituția RM, nu avea competența să se expună asupra
suspendării din funcție a unui judecător în cadrul unui proces penal (f.d.3-9).

În motivarea cererii a indicat că, la data de 13.11.2018, în rezultatul examinării
demersului Procurorului General din 12.11.2018, s-a dispus aplicarea față de reclamant
a măsurii procesuale de constrângere sub formă de - suspendarea provizorie din funcție.
Temei pentru a dispune suspendarea reclamantului din funcție a servit informația cu
privire la punerea acestuia sub învinuire la data de 02.11.2018, fiindu-i incriminată
comiterea infracțiunilor prevăzute de art. art. 30, 33, 42 alin. (2), 45, 324 alin. (3) lit. a)
și art. art. 42 alin. (2), (4), 243 alin. (2) lit. b) Cod penal al RM.

Raportînd prescripțiile imperative ale art. art. 177 alin. (1), 255 alin. (1) și 304 alin.
(1) Cod de procedură penală, la conținutul demersului Procurorului General din
12.11.2018 și al hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii din 13.11.2018, a

susținut reclamantul că în speță, nu a fost emisă nici o ordonanță, respectiv angajatorul nu a avut temei legal de a emite ordinul de suspendare provizorie din funcție pe simplu motiv că nu a avut la executare o ordonanță în acest sens, emisă de procuror, prin care să se dispună aplicarea măsurii procesuale de constrângere de suspendare a sa din funcție.

A menționat că, deoarece demersul procurorului, referitor la aplicarea măsurii procesuale de constrângere de suspendare provizorie din funcție, putea fi expediat doar pentru a pune în executare ordonanța respectivă a procurorului și putea conține doar solicitarea cu privire la punerea în executare a ordonanței de aplicare a măsurii procesuale de constrângere, lipsa ordonanței, care urma să fie emisă inclusiv în conformitate cu prevederile art. art. 177 alin. (1), 255 alin. (1) și 304 alin. (1) Cod de procedură penală, denotă, în opinia reclamantului, o manifestare de voință din partea angajatorului, deoarece ultimul, nu a fost pus în situația de a pune în executare un act prin care s-a dispus aplicarea măsurii procesuale de constrângere în privința reclamantului, ci, la discreția sa, a dispus suspendarea acestuia din funcție, fără respectarea procedurii prevăzute de Lege și fără a respecta drepturile unui învinuit în procesul penal, prevăzute de art. 66 alin. (2) pct. 12), 14), 25¹) 4 și 27) Cod de procedură penală al RM. Or, lipsa ordonanței emise de către procuror în ordinea art. art. 177 alin. (1), 255 alin. (1) și 304 alin. (1) Cod de procedură penală și lăsarea la discreția angajatorului adoptarea soluției de suspendare din funcție, denotă că încălcarea, atât de către procuror, cât și de către angajator a ordinii publice stabilită de Lege pentru aplicarea măsurii procesuale de constrângere, fapt care, potrivit art. art. 1 alin. (2), 2, 7 și 251 Cod de procedură penală, pe cale de consecință, trebuie să se soldeze cu anularea hotărârii respective.

A considerat că pentru aplicarea față de sine, ca învinuit, a măsurii procesuale de constrângere, era absolut obligatorie emiterea în acest sens a ordonanței de către procuror, prin care să se dispună aplicarea măsurilor procesuale de constrângere în ordinea art. 177 Cod de procedură penală, care putea fi pusă în executare de către angajator și nu emiterea hotărârii de către angajator, fără a avea acces la materialele cauzei penale și fără a putea analiza existența bănuielii rezonabile și, implicit, fără a avea posibilitate să analizeze oportunitatea proporționalitatea admisibilă între interesul urmărit și ingerința admisă în drepturile unui judecător.

Având la bază prevederile art.114, art.115 alin.(1), (3), art.123 alin.(1) din Constituția RM, consideră că în speță au fost încălcate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care prevăd dreptul unei persoane de a fi judecată de către o instanță competentă, iar cu referire la interesul urmărit, susține că ordinea publică nu poate fi asigurată prin încălcarea procedurii de aplicare a măsurilor procesuale de constrângere. Or, competența de a aplica măsura procesuală de constrângere în toate cazurile o are organul de urmărire penală, procurorul sau judecătorul, iar angajatorul are obligația doar de a pune în executare hotărârea respectivă de aplicare a măsurii procesuale de constrângere.

Totodată, invocând încălcarea procedurii stabilite de lege la emiterea hotărârii contestate, făcând referire la prevederile pct.9 din Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, a susținut reclamantul

că, nu a fost informat despre faptul că ar exista o notă informativă a inspecției judiciare din care să rezulte descrierea faptei invocate în sesizare, referințe la documentele analizate (dosare, registre, explicații etc.), circumstanțele constatate în urma verificării, existența sau inexistența circumstanțelor, care exclud examinarea sesizării de către Consiliul sau concluziile asupra circumstanțelor invocate în sesizare. La fel, nu a fost informat oficial despre existența demersului respectiv și nici citat pentru a da careva explicații la Inspekția Judiciară și nici pentru a participa la examinarea demersului respectiv al Procurorului General.

O altă încălcare a procedurii de emitere a hotărârii contestate invocată de reclamant, constituie faptul că s-a dispus admiterea demersului Procurorului General de a-l suspenda din funcție, fără a exista o hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii prin care să fie permisă pornirea urmăririi penale, reținerea, aducerea silită, arestarea sau percheziția judecătorului, pe care o consideră o condiție obligatorie prevăzută de pct. 9.8 al Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii.

În același timp, cu referire la posibilitatea suspendării funcționarilor publici din funcția deținută, a invocat reclamantul hotărârea Curții Constituționale nr. 6 din 03.03.2016, prin care s-a indicat că, art. 53 lit. c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, care oferă dreptul autorității publice de a suspenda raporturile de serviciu pînă la remiterea cauzei în instanța de judecată și în lipsa unei legături intrinseci a presupusei fapte penale comise cu funcția deținută, transgresează principiul proporționalității, măsura fiind excesivă în raport cu obiectivul ce trebuie atins și prin aceasta fiind contrar art. 43 combinat cu art. 54 din Constituția RM.

Tot în motivarea cererii înaintate, a invocat suplimentar reclamantul că, în planul aplicării normelor de drept, care reglementează suspendarea provizorie din funcție, în speță consideră evidentă prezența unei incertitudini administrative determinate atît de lipsa de calitate a legii, cît și de caracterul arbitrar al aplicării legii atît de procuror, cît și de către angajator. Acest fapt, în speță a determinat aplicarea unei măsuri procesuale de constrîngere de către o entitate care nu are acces la materialele cauzei penale, nu poate analiza dacă există o bănuială rezonabilă cu privire la comiterea unei infracțiuni de către persoana în privința căreia se aplică măsura procesuală de constrîngere și nu poate să se expună referitor la faptul dacă măsura respectivă este sau nu necesară într-o societate democratică și dacă este proporțională în raport cu ingerința în drepturile protejate de legislație.

La emiterea hotărârii contestate, nu s-a luat în considerație, cu excepția demersului cu privire la aplicarea măsurii procesuale de constrîngere, nu au fost prezentate și nu au fost invocate careva probe cu privire la necesitatea aplicării unei măsuri preventive și implicit, consideră reclamantul că s-a confirmat lipsa unui act procesual, emis de procuror sau, după caz, de judecătorul de instrucție, prin care să se dispună aplicarea măsurii procesuale de constrîngere. Or, aceste circumstanțe aduc atingere gravă principiului preeminenței dreptului, care impune ca orice imixtiune a autorităților în dreptul individului, pe care Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale le protejează, să fie supusă unui control riguros.

Statuând pe terenul jurisprudenței CtEDO în privința drepturilor apărute de Convenție, susține reclamantul că, prin aplicarea măsurii procesuale de constrângere față de un judecător, se aduce atingere dreptului acestuia cu privire la prezumția nevinovăției, precum și a dreptului la muncă, care, deși nu este unul absolut, putea fi limitat doar în cazurile strict prevăzute de Lege și cu respectarea cu strictețe a procedurii instituite în acest sens, situație prevăzută de art. 6 alin. (1) și (4) al Codului muncii, care la rândul său este o normă de blanchetă și face trimitere inclusiv la Constituția RM. Or, norma art.24 alin.(1) lit.a) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr.544 din 20.07.1995, prevede posibilitatea suspendării din funcție dar nu și obligativitatea acesteia.

Totodată, a menționat că art.76 lit.g), j) din Codul muncii, reprezintă o normă specială care urmează a fi aplicată speței, aplicarea căreia ar fi eronată, cu încălcarea prevederilor legale, deoarece, suspendarea din funcție în condițiile art. 200 Cod de procedură penală, este o dispoziție de blanchetă, în alin. (3) al art. 200 Cod de procedură penală fiind folosită sintagma ”în condițiile Legii”, care prevede expres condiția transmiterii cauzei în instanța de judecată.

În acest sens a notat reclamantul că, după cum rezultă din demersul Procurorului General, la momentul emiterii hotărârii contestate, cauza penală în privința reclamantului se afla la etapa urmăririi penale, nefiind transmisă în instanța de judecată. Concomitent, din demersul în cauză, nu este probat faptul potrivit căruia atribuțiile de serviciu ale reclamantului sau activitățile acestuia, ar prejudicia mersul urmăririi penale. Astfel, Procurorul General, nu a prezentat careva probe pertinente, concludente și utile în proba faptului că reclamantul ar întreprinde careva măsuri în vederea prejudicierii mersului urmăririi penale, demersul la acest capitol purtând un caracter declarativ.

A relatat reclamantul că conform prevederilor art.43 alin.(1) din Constituția RM, art.8 alin.(1) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr.544 din 20.07.1995, funcția de magistrat este incompatibilă cu oricare altă funcție, suspendarea reclamantului din funcție, pe durata urmăririi penale îl va priva de orice sursă de întreținere, or, fiind suspendat, acesta nu va putea să se angajeze, chiar și temporar, într-o altă funcție remunerată, dat fiind faptul că acesta va continua să se considere magistrat.

Tot aici, făcând referire la prevederile art.7 alin.(1) al Legii cu privire la actele normative, a mai invocat reclamantul că în pricină sunt aplicabile prevederile art. 200 alin.(3) Cod de procedură penală, care au fost adoptate ulterior Legii cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii.

Prin hotărârea din 27 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Eugen Popovici împotriva Consiliului Superior al Magistraturii privind anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.522/24 din 13 noiembrie 2018 cu privire la demersul Procurorului General, Eduard Harunjen, referitor la suspendarea din funcție a unui judecător ca neîntemeiată.

La data de 09 iulie 2019 Eugen Popovici a declarat recurs nemotivat, iar la data de 05 august 2019 a declarat recurs motivat împotriva hotărârii din 27 iunie 2019 a Curții

de Apel Chisinau solicitînd admiterea recursului, casarea hotărârii contestate, cu emiterea unei noi decizii de admitere integral a cererii de chemare în judecată.

Conform art. 244 alin. (1) Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu prevederile art. 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntîrziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Astfel, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată depunerea recursului și recursului motivat în termenul legal prevăzut de lege.

Potrivit art. 247 din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează și soluționează recursul fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, Curtea Supremă de Justiție poate decide citarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi respins din următoarele motive.

Conform art. 248 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinînd recursul, Curtea Supremă de Justiție adoptă una dintre următoarele decizii: respinge recursul.

La caz, recurentul în cererea sa de recurs a invocat ilegalitatea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.522/24 din 13.11.2018, prin care s-a dispus suspendarea sa din funcție, atât din motivul încălcării prevederilor regulamentului de funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, precum și din motivul că măsura respectivă de constrîngere a fost dispusă de către o autoritate, care, potrivit art. 114, 115 din Constituția RM, nu avea competența să se expună asupra suspendării din funcție a unui judecător în cadrul unui proces penal.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează că, în conformitate cu prevederile art. 191 alin. (3) din Codul administrativ, Curtea de Apel Chișinău soluționează în primă instanță acțiunile în contencios administrativ împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii, ale Consiliului Superior al Procurorilor, precum și acțiunile în contencios administrativ atribuite în competența sa prin Codul electoral.

Sintagma „hotărârilor” din dispoziția art. 191 alin. (3) din Codul administrativ, se referă atât la actele administrative individuale favorabile, cât și actele administrative individuale defavorabile emise de către Consiliul Superior al Magistraturii prin acțiune ori omisiune.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

reține că pentru aprecierea unui act ca fiind act administrativ nu are importanță denumirea sa formală, dar anume natura juridică a măsurii. O asemenea concluzie rezultă din definiția legală a actului administrativ individual prevăzută de art. 10 alin. (1) din Codul administrativ. Astfel, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decelează că la data de 12 noiembrie 2018, Procurorul General al Republicii Moldova a înaintat Consiliului Superior al Magistraturii un demers, în temeiul art.10 lit.a) din Legea nr.947 din 19.07.1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, art.24 alin.(1) lit.a) al Legii nr.544 din 20.07.1995 cu privire la statutul judecătorului și prevederile art.200 Cod de procedură penală, prin care a solicitat Consiliului Superior al Magistraturii suspendarea din funcție a judecătorului Eugen Popovici, pînă la rămânerea definitivă a hotărîrii în cauza penală pornită în privința acestuia (f.d.14-16).

Actele cauzei atestă că la data de 13.11.2018, în rezultatul examinării demersului Procurorului General din 12.11.2018, s-a dispus aplicarea față de reclamant a măsurii procesuale de constrîngere sub formă de - suspendarea provizorie din funcție. Temei pentru a dispune suspendarea reclamantului din funcție a servit informația cu privire la punerea acestuia sub învinuire la data de 02.11.2018, fiindu-i incriminată comiterea infracțiunilor prevăzute de art. art. 30, 33, 42 alin. (2), 45, 324 alin. (3) lit. a) și art. art. 42 alin. (2), (4), 243 alin. (2) lit. b) Cod penal al RM.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că în conformitate cu prevederile pct.9.1 din Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, adoptat prin hotărîrea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 668/26 din 15 septembrie 2015, pornirea urmăririi penale, reținerea, aducerea silită, arestarea sau percheziția judecătorului poate avea loc doar cu acordul Consiliului, cu excepțiile stabilite de lege.

În conformitate cu prevederile art.19 alin.(4) al Legii nr.544 din 20.07.1995 cu privire la statutul judecătorului, urmărirea penală împotriva judecătorului poate fi pornită doar de către Procurorul General sau prim-adjunctul, iar în lipsa acestuia de către un adjunct în temeiul ordinului emis de Procurorul General, cu acordul Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile Codului de procedură penală. În cazul săvîrșirii de către judecător a infracțiunilor specificate la art. 243, 324, 326 și 330² ale Codului penal al Republicii Moldova, precum și în cazul infracțiunilor flagrante, acordul Consiliului Superior al Magistraturii pentru pornirea urmăririi penale nu este necesar.

Prin urmare, în privința lui Eugen Popovici, urmărirea penală a fost pornită anterior înaintării demersului în baza căruia a fost emisă hotărîrea contestată, iar pentru infracțiunile de care este învinuit reclamantul, nu este necesar acordul Consiliului Superior al Magistraturii.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție notează că conform pct.10.6, 10.7 subpct.1) din Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, adoptat prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 668/26 din 15 septembrie 2015, prin suspendare se înțelege întreruperea temporară a activității de muncă a judecătorului. Judecătorul poate fi suspendat din funcție, prin hotărâre de Plen, în legătură cu pornirea urmăririi penale în privința sa, pînă la rămânerea hotărârii definitive.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție subliniază că prima instanță just a relatat că în speță, obiectul examinării reprezintă hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a dispus suspendarea din funcție și nu pornirea urmăririi penale, iar suspendarea provizorie din funcție a unui judecător pe motivul pornirii urmăririi penale în privința acestuia, este reglementată de actele normative sus-îndicate distinct și nu doar concomitent cu solicitarea acordului pentru pornirea urmăririi penale.

Or, în conformitate cu prevederile art.200 Cod de procedură penală, suspendarea provizorie din funcție constă în interzicerea provizorie motivată învinuitului, inculpatului de a exercita atribuțiile de serviciu sau de a realiza activități cu care acesta se ocupă sau le efectuează în interesul serviciului public.

Persoanei suspendate provizoriu din funcție i se întrerupe remunerarea muncii, însă perioada de timp pentru care persoana a fost suspendată provizoriu din funcție în calitate de măsură procesuală de constrîngere se ia în calcul în vechimea generală de muncă.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că instanța de apel corect a indicat că asupra conformității normelor în baza cărora a fost emisă hotărârea de suspendare din funcție a reclamantului, prin decizia nr.23 din 25 februarie 2019, pe marginea sesizării reprezentantului reclamantului privind excepția de neconstituționalitate a articolului 200 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală și a articolului 24 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului (suspendarea provizorie din funcție), s-a expus Curtea Constituțională, care a statuat cu referire la previzibilitatea și certitudinea legii, că prevederile contestate nu sunt de natură de a încălca criteriile referitoare la claritate și precizie. Curtea observă că textul de lege criticat, prevăzut la articolul 200 alin. (1) Codul de procedură penală, instituie măsura suspendării de drept din funcție a învinuitului sau a inculpatului și are ca scop principal protejarea prestigiului profesiei și a funcției exercitate. Această măsură este una provizorie și specială, deoarece se aplică în cazul persoanelor care exercită activități în interesul serviciului public.

Conform art.20 alin.(5) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, este indicat că ”suspendarea din funcție a judecătorului se efectuează de Consiliul Superior al Magistraturii în condițiile art.24 din Legea cu privire la statutul judecătorului”.

Pct.10.7 și 10.8 din Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii aprobat prin hotărârea CSM nr.668/26 din 15.09.2015 (capit.10), stabilește la acest compartiment următoarele: „judecătorul poate fi suspendat din funcție, prin hotărâre de Plen, în legătură cu: pornirea urmăririi penale în privința sa, până la rămânerea hotărârii definitive; recunoașterea lui ca fiind absent fără veste prin hotărâre judecătorească definitivă; participarea la campania preelectorală în calitate de candidat pentru autoritatea publică sau autoritatea administrației publice locale; acordarea concediului de maternitate și pentru îngrijirea copilului pe un termen de până la 3 ani; în condițiile unor prevederi ale Codului Electoral. Judecătorilor suspendați nu li se vor mai distribui dosare din momentul suspendării”.

Același Regulament, specifică la pct. 11.18 că „Depunerea contestației nu suspendă executarea hotărârii Consiliului”.

Așadar, Plenul CSM, în ședința din 13 noiembrie 2018, examinând argumentele Procurorului General privind suspendarea din funcție a judecătorului Judecătoriei Orhei, Eugen Popovici expuse în demers, precum și materialele anexate, conducându-se de dispozițiile art.24 alin.(1 lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului și prevederile art. 4, 15, 20, 24 și 25 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, prin Hotărârea nr. 522/24 din 13 noiembrie 2018, a dispus suspendarea din funcție a persoanei numite, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art.30, art.33, art.42 alin.(2), art.45 și art. 324 alin.(3) lit.a) din Codul penal, adică autorat la coruperea pasivă săvârșită de către o persoană cu funcție de demnitate publică, în formă prelungită și art.42 alin.(2) și alin.(4), art.243 alin.(2) lit.b) din Codul penal, până la adoptarea hotărârii definitive pe cauza penală.

Prin urmare, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, apreciază că hotărârea CSM nr. 522/24 din 13 noiembrie 2018 a fost emisă conform prevederilor legii (art.8¹ alin.(2), 17, 18, 23 și 24 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii și art.24 alin.(1) lit.a) din Legea cu privire la statutul judecătorului, de către organul competent cu respectarea procedurii stabilite de prevederile legale sus menționate, în vigoare la data adoptării actului administrativ contestat.

Reieșind din prevederile art.19 alin.(4) din Legea nr.544-XIII din 20.07.1995 cu privire la statutul judecătorului, cu modificările în vigoare, precum și statuărilor Curții Constituționale din hotărârea nr.22 din 5 septembrie 2013 (paragraful 73-75) și nr.26 din 11 noiembrie 2014 (paragraful 49), Consiliul Superior al Magistraturii nu deține o asemenea competență sau atribuții, după cum invocă reclamantul-recurent. Or, pornirea urmăririi penale în baza art. 326 și art.243 din Codul penal în privința unui judecător, este de competență exclusivă a Procurorului General (art. 52, 253, 270 alin.(1) lit. d) din Codul de procedură penală) și în lipsa acordului Consiliului Superior al Magistraturii.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție respinge ca nefondate argumentele recurentului, or, la emiterea actului administrativ contestat, Consiliul Superior al Magistraturii a reținut anume prevederile art.200,

inclusiv alin.(3) din Codul de procedură penală, care nu contravine prevederilor Legii cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii.

Iar, conform prevederilor articolului 24 alin. (4) din Legea cu privire la statutul judecătorului, în cazul prevăzut la alin.(1) lit.a), dacă nu a fost probată vinovăția judecătorului sau a fost pronunțată o hotărâre de achitare ori de încetare a procesului penal, sau în cazul anulării actelor care au servit drept temei pentru suspendarea sa din funcție în baza alin. (1¹), suspendarea din funcție încetează și judecătorul este repus în toate drepturile avute anterior.

Astfel, din considerentele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul depus de Eugen Popovici.

Conform art. 248 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se respinge recursul depus de Eugen Popovici.
Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Nicolae Craiu

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru